

[Adam Møller.]

indtil yderligere er oplyst om projektet, ikke mindst om økonomien.

Som det er nævnt før fra denne talerstol, har forskellige danske regeringer helt forskelligt politisk sammensæt og med en forskellig baggrund i partierne her i salen og forskellige sammensætninger af folketinget både med hensyn til personer, der i mellemtiden er udskiftet, og med hensyn til nye partier, der er gået ud eller kommet ind i folketinget, stedse givet et sådant grundlag, at en dansk regering kunne træffe en aftale med Sverige og måtte forvente, at folketinget godkendte, at denne aftale blev virksom. Jeg har selv deltaget i disse beslutninger, og jeg føler mig også forpligtet til at følge disse beslutninger op. Jeg føler i øvrigt, at det er en klog disposition at følge disse beslutninger op, for det kan dog ikke nægtes, at udbygningen af dette trafiknet vil betyde en nedsettelse af det danske erhvervslivs omkostninger. Det vil betyde billigere transport med færre omladninger og også besparelser i den transporttid, der skal anvendes for at få transporterne igennem.

Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det ofte har vist sig, når vi drøftede trafikinvesteringer og iværksatte dem, at vi har haft en tilbøjelighed til i det danske samfund at undervurdere, hvor meget det betyder for samfundsudviklingen. Vi har gennemgående været for sent på den og er kommet med utilstrækkelige foranstaltninger den ene gang efter den anden. Det er bl. a. årsagen til, at vi nu har to broer over Lille Bælt, og at vi formentlig snart får to broer over Storstrømmen. Der har ikke været tilstrækkeligt fremsyn.

Derfor tror jeg, at det ud fra en dansk helhedsbetragtning også vil være økonomisk fordelagtigt, om vi gennemfører de forslag, der er nedlagt i overenskomsterne, og gør det nu. Jeg mener, at de gustne overlægs tid må være forbi, og beslutningens time må være kommet. Jeg synes også, at overenskomsterne er udtryk for et fremsyn. Jeg tror, det er forudsætningen for, at Danmark på en moderne og tidssvarende måde kan udfylde sin naturlige plads blandt nordiske og vesteuropæiske lande. Og ud fra disse betragtninger vil jeg gerne anbefale, at folketinget ved anden og sidste behandling godkender aftalen med Sverige.

Ninn-Hansen (KF):

Mit partis ordfører, hr. Juul-Madsen, og andre ordførere har fremsat nogle indvendinger mod disse forslag, som jeg synes er indlysende rigtige. Uanset hvordan man ser på ideen om Saltholmprojektet, synes jeg da ikke, man kommer uden om, at dette er en sag, der måske af nogle med rette kan opfattes som en stor fremtidssag, men som alligevel binder os økonomisk på en sådan måde, at i hvert fald jeg ikke synes, det kan være forsvarligt, sådan som de økonomiske tilstande er herhjemme i øjeblikket.

Når dansk økonomi er så anstrengt, alvorlig og ulykkelig, som tilfældet er, så synes jeg, der er langt mere nærliggende opgaver at beskæftige sig med end dette. Jeg lagde da også mærke til, at Saltholmprojektets første fortaler her i salen, hr. Kampmann, holdt en forsigtig tale. Det skal jeg ikke bebrejde hr. Kampmann. Jeg synes faktisk, det klædte ham, og jeg forstår godt, han gør det netop i denne økonomiske situation og også over for nogle beskæftigelses-spørgsmål, som denne sag jo slet ikke kan klare, men som skal klares på en helt anden måde.

Denne tilbageholdenhed kan man selvfølgelig så glæde sig over, og jeg kunne også henvise til, at flertallet af ordførerne her i salen er gået imod projektet. Alligevel er der en mulighed for, at disse forslag bliver vedtaget af et spinkelt flertal, og hvad så?

Det er i og for sig den situation, jeg gerne vil komme lidt ind på med et spørgsmål til justitsministeren og med en opfordring til udvalget, for det er da givet, at når vi har to grupper, der står så nær hinanden, så kommer straks spørgsmålet frem om at lade sagen gå til folkeafstemning. Det er jo allerede sket, og det vil komme sandsynligvis meget kraftigere, end det indtil nu har været tilfældet.

Det er også af andre grunde forståeligt. Hr. K. Helveg Petersen er ikke den eneste i denne sal, der har den opfattelse, at det kunne blive et sundhedstegn, hvis vi oftere direkte spurgte befolkningen om en sag, og enhver må erkende, at denne er velegnet til at svare ja eller nej til. Enhver må også sige, at det er rimeligt med en sag, der er så langtrækkende og binder os så stærkt, som denne gør, at befolkningen bliver direkte spurgt. Enhver form for logik og jeg synes